Nr. 15. Warszawa, dnia 20 Kwietnia 1920 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 3 mk. Prenumerata kwartalna 25 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 3 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64.

Postanowienia ogólne.

203.

USTAWA

z dnia 24 marca 1920 r.

o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców.

Art. 1. Nabywanie nieruchomości przez obcokrajowców, a to tak przez osoby fizyczne, jak i prawne, może nastąpić jedynie po uprzedniem uzyskaniu zezwolenia Rady Ministrów na wniosek Ministra Skarbu. Co do nieruchomości, mających specjalne znaczenie, jako to: przemysłowo-handlowe, rolnicze lub inne, decyzja Rady Ministrów zapadnie w porozumieniu z właściwym Ministrem.

Art. 2. Rada Ministrów, na wniosek Ministra Skarbu, może w poszczególnych wypadkach stawiać specjalne warunki, jak nabywcy, tak i sprzedawcy, od których wypełnienia będzie uzależniona możność dokonania tranzakcji.

Art. 3. W pozwoleniu powinno być wymienione: 1) osoba nabywcy; 2) przedmiot nabycia; 3) suma minimalna nabycia; 4) warunki istotne tranzakcji oraz warunki specjalne, postawione w myśl art. 2 niniejszej ustawy.

Zezwolenie ważne jest na czas 4 miesięcy. Przedłużenie tego okresu nie jest dopuszczalne. Jeżeli akt nabycia w tym czasie nie zostanie sporządzony, zezwolenie traci moc swoją.

Art. 4. Decyzja Rady Ministrów nie wymaga uzasadnienia i nie ulega żadnemu zaskarżeniu.

Art. 5. W wypadkach, przewidzianych w art. 1 niniejszej ustawy, nie wolno sporządzać i zatwierdzać aktów prawnych, ani na aktach tych podpisów stron uwierzytelniać, a władze hipoteczne nie mogą przepisywać tytułu własności na nabywcę bez złożenia zezwolenia Rady Ministrów, oraz urzędowego dowodu, że te warunki, które w myśl zezwolenia powinny poprzedzać dokonanie tranzakcji, zostały spełnione. W aktach prawnych powinny być ściśle uwzględnione, pod rygorem nieważności aktów, wszystkie warunki, wyszczególnione w zezwoleniu.

Art. 6. Obcokrajowcy powinni każdym razem przed wzięciem udziału w licytacji nieruchomości wykazać się zezwoleniem Rady Ministrów do nabycia danej nieruchomości.

Art. 7. Nabycie nieruchomości przez obcokrajowca wbrew postanowieniu niniejszej ustawy jest nieważne.

Wrazie zawarcia tranzakcji wbrew tej ustawie, o nieważności orzekają sądy na żądanie właściwej władzy.

Art. 8. Postanowienia niniejszej ustawy nie dotyczą przeniesienia prawa własności na spadkobierców.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości a w b. dzielnicy pruskiej w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej.

Art. 10. Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w 8 dni po jej ogłoszeniu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Jan Hebdzyński.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 31, z d. 12 kwietnia 1920 r., poz. 178).

Organizacja władz.

204.

USTAWA

z dnia 12 marca 1920 r.

w przedmiocie przyznania kredytu 10 miljonów marek na cele urządzenia Kas Chorych w b. zaborze rosyjskim.

Art. 1.

Przyznaje się do dyspozycji Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej 10 miljonów marek na wydawanie pożyczek krótko, względnie długoterminowych, nie dłuższych jednak, niż na lat 20, na cele urządzenia Kas Chorych i Związku Kas Chorych.

Art. 2.

Pożyczki długoterminowe wydawane będą na przeciąg pierwszych lat 5 bezprocentowo; warunki spłaty i skale oprocentowania na lata następne ustalone będą przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3.

Pożyczka ta użyta będzie przedewszystkiem na kupno, względnie wydzierżawienie budynków dla Kas Chorych i nieodzowne przeróbki oraz inwestycje w tych budynkach, a także na inne potrzeby Kas Chorych i ich Związków.

Art. 4.

O sposobie użycia tych pożyczek decyduje Sekcja Ubezpieczeń Społecznych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w myśl art. 185 dekretu z dnia 11 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. z 1919 r. Nr. 9 poz. 122) o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby.

Art. 5.

Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustali warunki gwarancji Kas Chorych na pożyczki długoterminowe.

Art. 6.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej oraz Ministrowi Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Ed. Pepłowski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski*

(Dz. Ustaw Nr. 26 z d. 27/III 1920 r., poz. 157).

Podatki bezpośrednie.

205.

OKÓLNIK L. 32971/20.

Do Panów Prezesów Zarządow Skarbowych w Warszawie i Łodzi, Panów Inspektorów Skarbowych do spraw podatków bezpośrednich w Kielcach, Lublinie, Piotrkowie i Radomiu, oraz do wszystkich Panów Inspektorów Skarbowych, ustanowionych na pozostałe powiaty ziem polskich b. zaboru rosyjskiego.

Powołując się na rozporządzenie wykonawcze z dnia 30 stycznia 1920 r. Dr. Urz. Nr. 6 poz. 113 do ustawy o organizacji władz i urzędów skarbowych na obszarze ziem polskich b. zaboru rosyjskiego z dnia 31 lipca 1919 r. Dz. Pr. Nr. 65 poz. 391, Ministerstwo Skarbu poleca, aby władze skarbowe I instancji wszelkie sprawy, dotyczące podatku majątkowego i jednorazowej daniny państwowej, przedkładane dotychczas Ministerstwu Skarbu, przedkładały, począwszy od 1-go kwietnia 1920 r. właściwym Izbom Skarbowym, jako władzom II instancji.

W szczególności od dnia 1 kwietnia 1920 r. Izbom Skarbowym należy przedkładać następujące sprawy:

I. W przedmiocie podatku majątkowego (§ 30 ust. 7 wspom. rozp.).

1) raporty o stanie akcji wymiaru, zarządzone okólnikiem z dnia 26 maja 1919 r., zamieszczonym w Dz. urz. Min. Sk. Nr. 16 poz. 216;

2) odwołania (art. 35 dekretu z 5 lutego 1919), które w myśl art. 21 ust. 2 i 29 dekretu należały do kompetencji komisji odwoławczych w Warszawie względnie Lublinie; wniesione zatem przez podatników odwołania mają władze skarbowe I instancji zatrzymać u siebie aż do czasu utworzenia komisji odwoławczych przy Izbach skarbowych, poczem przesłać je właściwym Izbom (patrz tenże okólnik z 12 marca 1920 L. 28351/20 S. V.). O utworzeniu komisyj odwoławczych zostaną władze skarbowe I instancji w swoim czasie zawiadomione. Tak samo postąpić należy z odwołaniami, które Ministerstwo Skarbu zwróciło władzom skarbowym I instancji do uzupełnienia;

3) rekursy przeciw orzeczeniom karnym władz skarbowych I instancji, wspomnianym w art. 50 dekretu;

4) sprawy o zatwierdzenie orzeczeń karnych, wydanych przez władze skarbowe I instancji co do ukarania winnych aresztem (art. 48 dekretu);

5) wszelkie inne sprawy, które w przedmiotach powyższych Ministerstwo Skarbu specjalnemi zarządzeniami poleciło sobie przedłożyć.

II. W przedmiocie jednorazowej daniny państwowej (§ 30 ust. 8 wspom. rozp.).

a) raporty miesięczne o stanie akcji wymiaru daniny, zarządzone reskryptem z 20-go kwietnia 1919 roku Nr. 25528/1303/19;

b) wykazy miesięczne, zarządzone okólnikiem z 26 listopada 1919 L. 9951 Dz. urz. Min. Sk. Nr. 30 poz. 448, dotyczące sprostowań wymiarów, umorzeń i ulg w jednorazowej daninie (Form. K. L. M.);

c) podania płatników o sprostowanie wymiaru daniny w myśl zasad, wyłuszczonych w okólniku z 4-go grudnia 1919 L. 84801/9441/19 (Dz. urz. Min. Sk. Nr. 32 poz. 480);

d) sprawy ulg w jednorazowej daninie (§ § 23—25 rozp. wyk.) z wyjątkami, wymienionymi w § 25 ust. 2 i 3 rozp. wyk.;

e) odwołania (art. 14 dekretu) przeciw wymiarowi jednorazowej daniny z wyjątkiem odwołań, wymienionych w § 17 ust. 1 i 2 rozp. wyk.;

f) rekursy przeciw orzeczeniom karnym władzy skarbowej I instancji (art. 19 dekretu) z wyjątkiem, wymienionym w § 28 ustęp trzeci rozp. wyk.;

g) wszelkie inne sprawy, dotyczące powyższych przedmiotów, które Min. Sk. specjalnymi reskryptami poleciło sobie przedkładać, z wyjątkiem raportów, czyli sumarjuszy, o ogólnej sumie jednorazowej daniny państwowej, wymierzonej do 31 grudnia 1919 r., względnie do 31 marca 1920 r., zarządzonych okólnikiem z 20-go stycznia 1920 r. L. 95607/12045 (Dz. urz. Min. Sk. Nr. 5 poz. 99 z 1920 r.).

Warszawa, dn. 27 marca 1920 r.

Minister Skarbu:
w z.
(—) *Dr. Birgfellner.*

Opłaty stemplowe.

206.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości o zgłaszaniu aktów prawnych do wymiaru należytości bezpośrednich na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Na podstawie art. VII ces. pat. z 9 lutego 1850, Dz. U. P. Nr. 50 zarządzamy:

Art. 1.

Przewidziane w § 43 ustawy należytościowej z 9 lutego 1850 r. Dz. U. P. Nr. 50 zgłoszenie aktów prawnych do wymiaru należytości bezpośrednich skierowane być ma wprost do właściwego urzędu skarbowego (Urzędu Wymiaru Należytości, Urzędu Podatkowego).

Art. 2.

Niezastosowanie się do art. 1 pociąga za sobą skutki, przewidziane w § 79 względnie w § 80 ustawy należytościowej, choćby obowiązany do zgłoszenia przedłożył sądowi właściwemu do zezwolenia na wpis hipoteczny lub na złożenie dokumentu, odpis przeznaczony do wymiaru należytości.

Art. 3.

Sądy mają i nadal przestrzegać uwagi 4 do poz. tar. 45 ustawy z 13 grudnia 1862, Dz. U. P. Nr. 89, a to również przy podaniach o zezwolenie na złożenie dokumentu (§ 1 ces. rozp. z 21 maja 1916 Dz. U. P. Nr. 151).

Art. 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 30-tym po ogłoszeniu go w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Z dniem tym tracą moc obowiązującą przepisy rozporządzeń austr. Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 30 maja 1850 Dz. U. P. Nr. 214,

z 11 listopada 1882 Dz. U. P. Nr. 159 i z dnia 23 maja 1916 Dz. U. P. Nr. 152, o ile są sprzeczne z postanowieniami art. 1.

Warszawa, dn. 19 marca 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *Jan Hebdzyński.*

(Dz. Ustaw Nr. 27 z d. 27/III 1920 r., poz. 162).

207.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie przywozu kart do gry do obszaru b. okupacji niemieckiej i sposobu uiszczania od nich opłaty stemplowej.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 19 lipca 1916 r., dotyczącego opłaty stemplowej od kart do gry (Dz. Rozp. b. G. G. warsz. Nr. 39, poz. 118) i w uzupełnieniu przepisów wykonawczych do powyższego rozporządzenia (Dz. Rozp. b. G. G. warsz. Nr. 39 str. 21) zarządzam co następuje:

Art. 1. Przywóz kart do gry do obszaru b. okupacji niemieckiej może nastąpić:

1) z zagranicy tylko na podstawie pozwolenia określonego w art. 2 dekretu z 7 lutego 1919 r. o wywozie towarów za granicę, przywozie z zagranicy i przewozie tranzytowym (Dz. Pr. Nr. 15, poz. 216),

2) z miejscowości, położonych w granicach Rzeczypospolitej lecz poza obszarem b. okupacji niemieckiej, tylko za uprzedniem zgłoszeniem w Zarządzie Skarbowym w Warszawie.

Władza ta wyda zgłaszającemu potwierdzenie następującej treści: „Zarząd Skarbowy w Warszawie potwierdza, że NN zgłosił zamiar przywozu . . . talji kart do gry z (miejscowości XX). Potwierdzenie to służy jako pokrycie przy przewozie kart do gry do Warszawy. Ważne do dnia . . . . (pieczęć, podpis)".

Art. 2. Przywiezione do wymienionego obszaru karty do gry (art. 1) należy w celu uiszczenia opłaty stemplowej, przypadającej w myśl § 5 powołanego na wstępie rozporządzenia, zgłosić najpóźniej w ciągu dni 14-tu po przywiezieniu w Zarządzie Skarbowym w Warszawie. Równocześnie i stosownie do tego, skąd karty do gry przywieziono, należy przedłożyć albo kwit na uiszczone cło (poz. 177 p. 3 c) taryfy celnej), albo potwierdzenie zgłoszenia (art. 1 ustęp 2). To ostatnie Zarząd Skarbowy zatrzymuje.

Art. 3. Przywóz z zagranicy do obszaru b. okupacji niemieckiej kart do gry jest dozwolony wyłącznie przez Urzędy Celne kolejowe, które mają przekazywać je do ostatecznej odprawy celnej Urzędowi Celnemu w Warszawie.

Urząd ten o każdej odprawie celnej kart do gry winien zawiadomić Zarząd Skarbowy na okrąg m. st. Warszawy.

Art. 4. W razie wykrycia na wymienionym obszarze kart do gry niezaopatrzonych ani stemplem byłego Gen. Gubernatorstwa Warszawskiego, ani Zarządu Skarbowego w Warszawie, stosowane będą postanowienia karne, zawarte w § 6, 8 i 9 wskazanego na wstępie rozporządzenia.

Warszawa, dnia 20 marca 1920 r.

Minister Skarbu:

w z.

(—) *Rybarski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 31 z d. 12 kwietnia 1920 r., poz. 183).

Monopol Spirytusowy.

208.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1920 r. o przyznawaniu nagród za przyczynianie się do wykrycia wypadków tajnego gorzelnictwa.

Art. 1. Osobom, przyczyniającym się do wykrycia potajemnego wyrobu wódki i wogóle zwalczania tajnego gorzelnictwa, przyznawać się będzie z funduszów państwowych nagrody pieniężne.

Art. 2. Przy przyznaniu nagrody nie stanowi różnicy, czy osoby te miały obowiązek zwalczania tych przestępstw, czy też takiego obowiązku nie miały.

Art. 3. Do nagrody dopuszcza się tak osoby, które współdziałały fizycznie w ujęciu przestępcy, lub przedmiotu i środków pomocniczych przestępstwa, jak również osoby, które w inny sposób do wykrycia przestępstwa się przyczyniły. W szczególności obdzielać się będzie nagrodami osoby, które o przestępstwie władzy doniosły, udzielając jej takich wskazówek, że wykrycie przestępstwa niewątpliwie ich doniesieniu przypisane być musi.

Art. 4. Od nagrody wyklucza się osoby, które przestępcę do popełnienia przestępstwa namówiły, albo też zapewniły mu pomoc lub bierne zachowanie się przy wykryciu przestępstwa, lub też w inny sposób do popełnienia przestępstwa go zachęciły.

Art. 5. Wysokość nagród dla jednej osoby wynosić będzie 500 do 3000 marek.

W tych granicach przyznawać się będzie nagrody w miarę zasługi w wykryciu potajemnego wyrobu wódki.

Jeżeli w jednym i tym samym wypadku wykrycia przestępstwa przyznaje się nagrody więcej, niż jednej osobie, nie może łączna suma tych nagród przekraczać kwoty 3.000 marek.

Art. 6. Do przyznawania tych nagród powołane są Izby Skarbowe, a w b. zaborze austrjackim, aż do utworzenia tych Izb — Dyrekcje okręgów skarbowych.

Nagroda może być przyznaną przed rozstrzygnięciem (sądowem) sprawy.

Art. 7. Przeciw orzeczeniu władz skarbowych co do należności i wysokości nagrody nie przysługuje żaden środek prawny.

Art. 8. Rozporządzenie to obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzien. Urzęd. Ministerstwa Skarbu.

Z tym dniem tracą moc obowiązującą wszelkie inne przepisy o nagrodach za wykrywanie przestępstw, w artykule 1 określonych.

Przepisy, stosowane do nagród za wykrywanie innych przestępstw skarbowych, pozostają nadal w mocy.

Minister Skarbu:

w z.

(—) *Weinfeld.*

(„Monitor Polski" Nr. 80 z d. 8/IV 1920 r.).

209.

OKÓLNIK L. 24361

w sprawie tajnego gorzelnictwa do wszystkich Izb skarbowych, Dyrekcyj Skarbu we Lwowie i wszystkich galicyjskich Dyrekcyj Okręgów skarbowych.

Potajemny wyrób wódki przybrał na ziemiach polskich tak wielkie rozmiary i powoduje dla finansów Państwa, oraz dla zdrowia ludności tak wielkie szkody, że Rząd widział się zmuszonym chwycić się dla zwalczania tej plagi nadzwyczajnych środków zapobiegawczych.

Sejmowi Ustawodawczemu przedłożono już projekt ustawy „o zwalczaniu lichwy wojennej“, którą objęty jest także potajemny wyrób wódki.

Ustawa ta, poruczając karanie tych przestępstw wyłącznie właściwości sądowej i wprowadzając dla tych przestępstw postępowanie „na pół doraźne“, zagraża je karami znacznie surowszemi od dotychczasowych, a niektóre z tych przestępstw nawet karą śmierci. W szczególności potajemny wyrób wódki zagrożony jest w tym projekcie karą aż do ciężkiego więzienia lat 15 oraz konfiskatą całego majątku skazanego.

Aby zaś ułatwić samo wykrywanie wypadków potajemnego wyrobu wódki, przyznawane będą wysokie nagrody osobom, które przyczynią się do ich wykrycia.

Rozporządzenie Ministra Skarbu, dotyczące tych nagród, ogłoszone będzie niebawem w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu oraz w „Monitorze Polskim“.

Wedle rozporządzenia tego wysokość nagrody zależna być ma wyłącznie od zasługi poniesionej przy wykryciu przestępstwa. Nagroda przyznana więc będzie bez względu na to, czy i na jaką grzywnę przestępcę zasądzono i bez względu na to, czy i jaką część grzywny zdołano od przestępcy ściągnąć. Także ilość przytrzymanej wódki wpłynąć może na wysokość nagrody tylko o tyle, o ile przytrzymanie większej ilości wymagało większego wysiłku ze strony osoby, która przytrzymania dokonała. Przyznanie nagrody nastąpić może przed rozstrzygnięciem sprawy samej i nastąpić winno jak najrychlej, gdyż tylko w ten sposób liczyć można na skuteczność tej akcji.

Najniższa nagroda dla jednej osoby wynosić będzie 500 marek. a dosięgać może kwoty 3.000 marek.

Przy rozdziale tych nagród zaleca się szczególniejszemu uwzględnieniu osoby, które o przestępstwie doniosły, przyczem jednak przyznanie nagrody donosicielowi nie wyklucza bynajmniej przyznania nagrody także tym wszystkim, których umiejętnemu i pełnemu gorliwości postępowaniu przypisane być może skuteczne zużytkowanie otrzymanego doniesienia. Do przyznania nagrody donosicielowi nie jest konieczne, by on o nagrodę wnosił prośbę lub wogóle o nagrodę się upomniał; wystarcza sam fakt, że na nagrodę zasłużył i tylko wyraźne jego zrzeczenie się może być powodem nieobdzielenia go nagrodą.

Do przyznawania tych nagród powołane są Izby skarbowe, względnie w b. zaborze austrjackim, aż do czasu utworzenia tych Izb, Dyrekcje okręgów skarbowych.

Nagrody przyznawane być mają dla każdego wypadku wykrycia potajemnego wyrobu wódki osobno:

W tym celu organ, który dokonał wykrycia, sporządzić ma „wykaz“, wedle załączonego wzoru, i przedłożyć bezzwłocznie w drodze służbowej jednej z wymienionych co dopiero władz, niezależnie od tego, kiedy i gdzie skierowana będzie sama sprawa karna.

Niniejszem poleca się Izbom skarbowym i gal. Dyrekcjom Okręgów skarbowych rozesłać natychmiast podwładnym władzom, względnie organom, odpowiednią ilość tych wzorów, tak, by w posiadaniu tego wzoru znalazły się wszystkie posterunki straży skarbowej i mogły przy sporządzaniu wykazów do wzoru tego ściśle się stosować.

Wykazy, nie sporządzone wedle tego wzoru, lub wogóle niedokładne, należy bezwarunkowo zwracać do przerobienia, jako nie nadające się do powzięcia decyzji.

Za prawdziwość dat, podanych w rubryce I, III i IV wykazu odpowiedzialni są nietylko funkcjonarjusze, roszczący sobie pretensję do nagrody, ale również ich przełożeni, którzy przedkładają wykaz Izbom skarbowym, względnie Dyrekcjom okręgów skarbowych. W tym celu zamieszczone być mają na wykazach odpowiednie klauzule.

Rubrykę II wykazu wypełnia ta władza, która skierowuje sprawę na drogę sądową.

Jeżeli wykrycie przestępstwa nastąpiło bez otrzymania doniesienia, ma to być w rubryce III wyraźnie zaznaczone.

Rubrykę V wypełnia wyłącznie władza, przyznająca nagrodę, natomiast w rubryce VI czynić mogą „Uwagi“ także wszyscy bezpośredni przełożeni odnośnego funkcjonarjusza straży skarbowej (lub wogóle funkcjonarjusza państwowego, np. członka policji państwowej).

Podkreśla się jeszcze raz z całym naciskiem, że Ministerstwo Skarbu przywiązuje wielką wagę do tego, by rozdział tych nagród odbywał się z jak największym pośpiechem i nie dawał powodu do zażaleń.

Okólnik ten oraz wzór wykazu zamieszczony będzie niebawem w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu i w „Monitorze Polskim“.

Aby Ministerstwo Skarbu, a także Dyrekcja Skarbu we Lwowie informowane były należycie o każdoczesnym stanie i wyniku tej akcji, przedkładane tu być mają przez Izby skarbowe wprost a przez Dyrekcje okręgów skarbowych w drodze Dyrekcji Skarbu we Lwowie w nieprzekraczalnym terminie do dnia ostatniego każdego miesiąca „wykazy statystyczne“, zawierające daty z poprzedniego miesiąca, a to wedle załączonego wzoru.

Dyrekcje okręgów skarbowych przedkładać mają powyższe wykazy Dyrekcji skarbu we Lwowie w nieprzekraczalnym terminie do dnia 20 każdego miesiąca w dwóch egzemplarzach, z których po jednym zatrzyma Dyrekcja skarbu dla siebie, a drugie egzemplarze przedłoży Ministerstwu przy dołączeniu sporządzonego znów przez siebie na podstawie tych wykazów wykazu sumarycznego, obejmującego daty z całej b. Galicji.

Pierwsze wykazy, o jakich powyżej mowa, obejmować mają wypadki tajnego gorzelnictwa za czas od dnia ogłoszenia rzeczonego rozporządzenia Ministra Skarbu w Dzienniku Urzędowym do końca miesiąca kwietnia b. r. i wykazy te mają być wysłane tak, by znalazły się w Ministerstwie najpóźniej dnia 31 maja b. r.

Z ważniejszych postanowień rzeczonego rozporządzenia zwraca się uwagę na artykuł 8, wedle którego z dniem ogłoszenia tego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszelkie inne przepisy o nagrodach, o ile te nagrody udzielane były za przyczynianie się do wykrycia potajemnego wyrobu wódki i wogóle zwalczania tajnego gorzelnictwa, a więc w szczególności w b. zaborze rosyjskim przestaje obowiązywać rozporządzenie

Dyrekcji monopolu spirytusowego z dnia 13 marca 1919 r. L. 1216, zaś w b. zaborze austrjackim przestają obowiązywać przepisy austrjackie, na podstawie których przyznaje się tam nagrody za wykrywanie wszelkich przekroczeń skarbowych. Przepisy te przestają jednak obowiązywać li tylko co do wypadków wykrycia tajnego gorzelnictwa, a natomiast obowiązują nadal co do wypadków wykrycia innych przekroczeń skarbowych.

Z tego samego powodu w b. Królestwie Polskiem obowiązuje nadal ustawa z dnia 19.XII 1919 r., ogłoszona w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 2 ex 1920 r., poz. 9 *) o przyznawaniu nagród za wykrywanie przemytnictwa.

*) Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 2 z d. 14/I 1920 r., poz. 22.

Nagrody powyższe, o ile wypłacane będą na obszarze b. zaboru rosyjskiego, zarachowywać należy na ciężar nowoutworzonego § 23 budżetu Ministerstwa Skarbu działu I, pod tytułem „nagrody za wykrywanie tajnych gorzelni“, o ile zaś wypłacane będą na obszarze b. zaboru austrjackiego, zarachowywać je należy na ciężar nowoutworzonego § 4 budżetu Ministerstwa Skarbu (b. zabór austr.), działu 18, tytuł 3, taki sam, jak wyżej.

Minister Skarbu:

w z.

( ) *Dr. Mikulecki.*

W Y K A Z

dla przyznania nagród za przyczynienie się do tępienia tajnego gorzelnictwa w sprawie

przeciw .... w ....

I. Treściwe opisanie przestępstwa, które zawierać ma między innemi: 1. Dzień przytrzymania względnie wykrycia. 2. Imię i nazwisko obwinionego. 3. Przytrzymane przedmioty a w szczególności ilość przytrzymanej wódki i jej wartość monopolowa.	II. Gdzie sprawę skierowano (która władza, do której, data i liczba pisma)	III. Imię, nazwisko i dokładny adres donosiciela oraz imaczów t. j. osób, które brały bezpośredni udział w wykryciu przestępstwa	IV. Na czem polega zasługa każdej z osób wymienionych w poprzedniej rubryce?	V. Wysokość przyznanej nagrody (w razie nieprzyznania nagrody znak 0) Marek	UWAGI przełożonych co do imaczów wymienionych w rubryce III

W .... dnia .... 192..

Osoby wymienione w rubryce III stwierdzają prawdziwość okoliczności naprowadzonych w rubrykach I i IV własnoręcznemi podpisami:
A—B, W—Z, M—N, K—L.

....

To samo stwierdza się ze strony n. p. Nadzoru Straży Skarbowej (Galicja) lub n. p. Urzędu skarbowego akcyz i monopołów państwowych (Królestwo).

(pieczęć—podpis).

L. ....

WYKAZ STATYSTYCZNY

co do tajnych gorzelń, wykrytych w miesiącu .... 192...., oraz co do przyznanych za wykrycie nagród.

Ilość wykrytych tajnych gorzelń	Ilość i wartość monopolowa przytrzymanej wódki	Ilość obdzielonych nagrodami osób		Suma wypłaconych	marek	Nagroda jednej osoby przeciętnie po	marek	Koszt wykrycia jednej tajnej gorzelni przeciętnie marek
	1. Ilość	1. Donosicieli. .	....	1. Donosicielom	....	1. donosiciela .	....	
	2. Wartość monop.	2. Imaczów . .	....	2. Imaczom . .	....	2. imacza . . .	....	
	. . . .	Razem . . .	....	Razem . . .	....	Bez rozróżniania tych osób		

210.

OKÓLNIK L. 5522.

Do Krajowej Spółki Gorzelniczej.

Zarządzeniem Dyrekcji z dn. 12 grudnia ub. r. L. 13778 wyznaczono dla sklepu monopolowego do rozprzedaży, jako przeciętną miesięczną normę, 1.200 butelek spirytusu i 2.400 butelek wódki.

Ograniczenie powyższe miało na celu zapobieżenie koncentrancji sprzedaży, przewidzianych planem kontyngentów konsumcyjnych, zwiększenie ilości sklepów monopolowych, czy też powołanie prywatnych zakładów do pośrednictwa w sprzedaży i, co za tem idzie, usuwanie wielce niepożądanego tłumnego gromadzenia się ludności przed sklepami monopolowemi. Stan ten jednak nie polepszył się i ogonki nie ustają.

Dyrekcja przeto, zachowując powyżej wskazaną przeciętną normę, t. j. 1.200 but. spirytusu i 2.400 but. wódki i zezwalając na przekraczanie takowej w wypadkach, usprawiedliwiających konieczność takiego przekraczania, nawołuje Krajową Spółkę Gorzelniczą do otwierania nowych sklepów, czy też powoływania prywatnych handli do pośrednictwa w sprzedaży.

Ponieważ ludność prowincji napotyka znaczne trudności w zaopatrywaniu się w spirytualja, to należy w myśl zarządzenia tutejszego z dn. 29 grudnia ub. r. L. 14450/19 postarać się (o ile zapasy spirytusu i wódki pozwalać na to będą), aby w każdem powiatowem mieście albo zostały otwarte sklepy monopolowe, albo też były powołane do pośrednictwa handle win, tudzież, by przydziały spirytualjów dla prowincjonalnych restauracji i handli win zostały powiększone odpowiednio do wyznaczonych dodatkowych kontyngentów spirytusu dla rozlewni (rozporządzenie z dnia 16 marca b. r. L. 4475).

Warszawa, dn. 26 marca 1920 r.

Dyrektor Monopolu Spirytusowego:

( ) *A. Hyżycki.*

Do Zarządów Skarbowych i Delegacyj Ministerstwa Skarbu do wiadomości i dopilnowania.

w. z. Ministra Skarbu:

(—) *A. Hyżycki.*

Przepisy celne.

211.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w sprawie przywozu do Polski wytworów obszaru Śląska Cieszyńskiego i uregulowania ruchu towarowego i osobowego między okręgiem miasta Biała i Bielsko.

Na czas trwania plebiscytu na Śląsku Cieszyńskim zarządza się, co następuje:

1) Przywóz do Polski wyrobów całego obszaru plebiscytowego na Śląsku Cieszyńskim jest wolny od cła. Przywóz winien odbywać się tylko za świadectwami pochodzenia towarów (certificat d'origine), wydawanych przez Izbę Handlową i Przemysłową w Bielsku, a poświadczonych przez Polską Kontrolę przywozu i wywozu w Cieszynie, z wyjątkiem przedmiotów polskiego Monopolu państwowego, które mogą być sprowadzane jedynie za pozwoleniami odnośnych władz monopolowych i na warunkach przez nie ustalonych.

2) Okręgowi miasta Biała aż do czasu ukończenia plebiscytu na obszarze Śląska Cieszyńskiego nadaje się prawa okręgu wolnego pod względem celnym.

3) Mieszkańcy okręgu miasta Biała mogą sprowadzać towary z obszarów celnych, znajdujących się poza Śląskiem Cieszyńskim, tylko za pozwoleniami Państwowej Komisji przywozu i wywozu w Warszawie, względnie odziałów we Lwowie i Krakowie. .

4) Wprowadzenie koniecznych ulg dla mieszkańców w ruchu granicznym między Małopolską a Śląskiem Cieszyńskim, pozostawia się uznaniu komisarza do strzeżenia granic przed przemytnictwem dyrektora okręgu skarbowego w Krakowie, d-ra W. Peca.

Również temu komisarzowi nadaje się prawo regulowania przywozu i wywozu waluty przez mieszkańców okręgu miasta Biała.

Warszawa, dn. 1 kwietnia 1920 roku.

Minister Skarbu
w/z.
(—) *R. Rybarski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
w/z
(—) *Henryk Strasburger.*

———

212.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w przedmiocie tymczasowego uregulowania ruchu tranzytowego i sąsiedzkiego między Polską a Niemcami.

Z uwagi na konieczność niezwłocznego uregulowania spraw, związanych z wykonaniem art. 89 Traktatu Pokojowego Wersalskiego z dnia 28 czerwca 1919 r., Rada Ministrów ustanawia następujące przepisy co do ruchu tranzytowego i sąsiedzkiego pomiędzy Polską a Niemcami.

DZIAŁ I.

Ruch tranzytowy z Prus Wschodnich do reszty Niemiec lub odwrotnie przez terytorjum Polski.

. . . .

ROZDZIAŁ 4.

Przepisy celne.

Art. 13. Podróżni, jadący w wagonach bezpośredniej komunikacji linją Kwidzyń-Czersk-Chojnice i odwrotnie, są wolni od formalności celnych, nie wolno im jednak wysiadać na obszarze polskim z wagonów. Tak samo nie wolno na tym obszarze nikomu wsiadać do tych wagonów. Pociągi te należy prowadzić pod konwojem polskiej straży celnej.

Art. 14. Podróżni, jadący innemi linjami, podlegają zwykłej rewizji celnej. Do ich bagażów oraz do wszelkich innych pociągami osobowemi przewożonych przesyłek pośpiesznych stosować należy przepisy celne, obowiązujące w Państwie Polskiem. Dyrekcja ceł w Poznaniu zarządzi kontrolę celną na wszystkich linjach z zastosowaniem ogólnych zasad.

Art. 15. Do towarów, przewożonych z Niemiec przez Polskę do Prus Wschodnich i odwrotnie, a przyjmowanych na stacjach, wymienionych w art. 2-im, należy stosować przepisy celne, obowiązujące dla tranzytu w Państwie Polskiem. Wagony mają być zabezpieczone zamknięciem celnem i przesyłane za kartą przewozową. Pozwolenia Państwowej Komisji przywozu i wywozu nie są wymagane dla tych towarów.

Art. 16. Przesyłki pocztowe w ruchu tranzytowym podlegają aż do dalszego zarządzenia formalnościom celnym, obowiązującym dotychczas dla tych przesyłek na obszarach b. dzielnicy pruskiej.

DZIAŁ 2.

Ruch sąsiedzki między Polską a Niemcami.

. . . .

ROZDZIAŁ 4.

Przepisy celne.

Art. 26. Osoby, udające się zagranicę z Polski lub przybywające z zagranicy do Polski, podlegają zwykłym formalnościom celnym.

Art. 27. Towary przywożone z Niemiec do Polski i wywożone z Polski do Niemiec urzędy celne mają odprawiać według ustaw celnych i przepisów wykonawczych do nich wydanych. Kontrolę Dyrekcja ceł poleci wykonywać według zarządzenia, wymienionego w art. 14.

Art. 28. Przesyłki pocztowe w ruchu sąsiedzkim podlegają przepisom celnym, obowiązującym dotychczas na obszarach b. dzielnicy pruskiej.

. . . .

Art. 30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1920 r.

Art. 31. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrom: Kolei żelaznych, Poczt i Telegrafów, Spraw Wewnętrznych i Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, Ministrem Spraw Wojskowych oraz Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej.

Warszawa, dnia 1 kwietnia 1920 r.

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *St. Patek.*

(Dz. Ust. Nr. 30 z d. 9/IV 1920 r., poz. 176).

213.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie przywozu kart do gry do obszaru b. okupacji niemieckiej i sposobu uiszczania od nich opłaty stemplowej.

(Patrz wyżej poz. 207).

214.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w sprawie zamknięcia granic Państwa przez okres 10 dni w czasie wymiany i stemplowania banknotów koronowych.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 24 marca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 28 poz. 166 postanawia się, co nastę=puje:

Art. 1. Począwszy od dnia 17 kwietnia 1920 r. do dnia 26 kwietnia 1920 r. włącznie granice Rzeczy=pospolitej Polskiej ulegają ścisłemu zamknięciu.

Art. 2. Wszelkie przekroczenie granic Państwa przez podróżnych oraz wszelki przewóz towarów przez linję celną jakąkolwiek drogą jest podczas okresu wymienionego w art. poprzednim bezwzględ=nie wzbroniony.

Minister Spraw Wewnętrznych, względnie Mini=ster b. dzielnicy pruskiej zarządzi w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych utworzenie drugie=go kordonu na linji granicznej, złożonego z policji państwowej.

Art. 3. Na czas trwania zamknięcia granic wstrzymuje się ruch kolejowy między Państwem Polskiem i państwami ościennemi. Wyjątek stanowi linja kolejowa Chojnice=Czersk=Kwidzyń, na której dopuszcza się tranzytowy ruch osobowy, oraz linje Chojnice=Czersk=Grudziądz i Iława, na których do=puszcza się ruch towarowy w myśl specjalnych prze=pisów.

Art. 4. Ruch pocztowy, telegraficzny i telefo=niczny w stosunku do zagranicy zostaje przez czas trwania zamknięcia granicy wstrzymany dla użytku osób prywatnych.

Art. 5. Ministerstwo Spraw Wojskowych i We=wnętrznych porozumie się z Naczelnem Dowódz=twem Armji, Komisarzem Generalnym Ziem Wschodnich, Komisarzem Naczelnym Ziem Woły=nia i frontu podolskiego i Ministerstwem Poczt i Te=legrafów w celu wydania zarządzeń, zmierzających do zamknięcia i strzeżenia linji, odgraniczającej ob=szar Rzeczypospolitej Polskiej od Ziem Wschodnich przez Państwo Polskie administrowanych.

Art. 6. W wypadkach wyjątkowych, o ile ścisłe wykonanie przepisów niniejszego rozporządzenia na=rażałoby na szkodę interesy Państwa, może Minister Skarbu na żądanie interesowanych Ministerstw ze=zwolić na wyjątki od powyższych postanowień.

Art. 7. W celu wykonania niniejszego rozpo=rządzenia upoważnia się interesowane Ministerstwa do wydania stosownych zarządzeń w swym zakresie działania w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 12 kwietnia 1920 r.

Prezydent Ministrów:

(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 32, z dn. 15 kwietnia 1920 r., poz. 192).

215.

OKÓLNIK L. 24702.

Do wszystkich Urzędów Celnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego.

Wskutek zapytania jednego z Urzędów Celnych, czy towary, nadeszłe z zagranicy i pokryte pozwoleniami przywozu, może strona nie clić, lub też po dokonaniu odprawy celnej odmówić uiszczenia opłat celnych i odesłać je z powrotem za granicę, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zwrot towaru za granicę jest możliwym zasadniczo tylko na podstawie pozwoleń wywozowych Państwowej Komisji przywozu i wywozu, o ile wywozu towaru nie przedsięwzięto w celu obejścia przepisów, dotyczących postępowania z towarami, przywożonemi z zagranicy kolejami, z dn. 20 grudnia 1919 r.

Ministerstwo Skarbu może zezwolić w wypadkach uwzględnienia godnych na powrotny wywóz towarów za granicę w myśl ogólnych zasad obowiązujących przepisów celnych. Urzędy Celne nie są na razie upoważnione do udzielania takich zezwoleń.

Warszawa, dn. 23 marca 1920 r.

Dyrektor Departamentu Ceł:

(—) *Dzierzgowski.*

216.

OKÓLNIK L. 17155.

Do Urzędów Celnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego.

Wobec zdarzających się wypadków, że Urzędy Celne odprawiają artykuły monopolowe, przywożone z zagranicy bez pozwoleń Państwowej Komisji przywozu i wywozu, Departament Ceł wyjaśnia, że przywóz artykułów monopolu państwowego, z wyjątkiem soli, przeznaczonej dla P. U. Z. A. P. P. (Okólnik z dnia 29 stycznia 1920 r. L. 7802 Dz. Urz. M. Sk. Nr. 5 poz. 105) może nastąpić jedynie na podstawie pozwoleń Państwowej Komisji przywozu i wywozu oraz Ministerstwa Skarbu względnie Dyrekcji Monopolowej. Odbiorcy tych towarów winni wykazać się nie tylko pozwoleniami wspomnianej komisji, lecz i odnośnemi zezwoleniami władzy skarbowej, których odpisy przesyła się Urzędom Celnym łącznie z duplikatami pozwoleń przywozowych.

Warszawa, dn. 27 marca 1920 r.

Dyrektor Departamentu Ceł:

(—) *Dzierzgowski.*

217.

OKÓLNIK L. 30454.

Do wszystkich urzędów celnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego (z wyjątkiem U. C. w Łodzi), Dyrekcji Skarbu we Lwowie, Dyrekcji Ceł w Poznaniu.

Wskutek zapytania jednego z Urzędów Celnych Departament Ceł wyjaśnia, że towary, adresowane na imię Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby nie są zwolnione od pozwoleń przywozowych Państwowej Komisji przywozu i wywozu. Wyjątek stanowią towary, wymienione w rozporządzeniu ministerjalnem z dn. 10 września 1919 r. („Monitor Polski" Nr. 207), oraz sól (okólnik Min. Sk. z dn. 29-go stycznia 1920 r. L. 7802, Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5 poz. 105).

Warszawa, dn. 28 marca 1920 r.

Dyrektor Departamenu Ceł:

( ) Dzierzgowski.

218.

OKÓLNIK L. 27864.

Do wszystkich Urzędów Celnych na obszarze b. Królestwa Kongresowego.

W uzupełnieniu okólnika z dn. 29 stycznia 1920 r. L. 7802 (Dzien. Urzęd. Min. Sk. Nr. 5 poz. 106) Departament Ceł wyjaśnia, że od soli kuchennej i bydlęcej oraz soli stołowej oczyszczonej w drobnych opakowaniach (poz. 33 taryfy celnej), przywożonych z zagranicy na podstawie pozwoleń Państwowej Komisji przywozu i wywozu i nie przeznaczonych dla Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby, należy pobierać opłatę wewnętrzną, t. j. odszkodowanie monopolowe w wysokości 50 mar. od 100 kg.

Od opłaty tej nie jest wolną sól, sprowadzana dla potrzeb Wojsk Polskich poza Państwowym Urzędem Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby.

Warszawa, dn. 16 marca 1920 r.

Dyrektor Departamentu Ceł:

(—) Dzierzgowski.

219.

PRZEPIS WYKONAWCZY

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu do rozporządzenia w przedmiocie czasowego zawieszenia cła od niektórych towarów z dnia 4 listopada 1919 r. (Dz. Ustaw Nr. 95 poz. 512).

§ 1.

Ulgi celne mogą być przyznawane:

1) tylko wytwórcom, których przedsiębiorstwa lub gospodarstwa:

a) zostały zniszczone całkowicie lub częściowo wskutek działań wojennych lub pozbawione wskutek tych działań maszyn i urządzeń fabrycznych lub rolniczych.

b) przeznaczone są do wytwarzania artykułów dotychczas w kraju niewyrabianych lub też wyrabianych w ilościach niedostatecznych.

O ile wytwórca sprowadza artykuł za pośrednictwem firmy handlowej, winien w podaniu wskazać tę firmę;

2) kooperatywom rolniczym, przemysłowym i rękodzielniczym oraz zrzeszeniom o charakterze społecznym, wprowadzającym artykuły dla użytku swych członków, co do których zachodzą warunki, przewidziane w p. I lit. **a** i **b** tego paragrafu.

W tym wypadku cło winno być przy przywozie uiszczone, będzie ono jednak zwracane od tych przedmiotów, które na mocy przedstawionych dowodów przed upływem mocy prawnej rozporządzenia z dnia 4 listopada 1919 r. w przedmiocie czasowego zawieszenia cła od niektórych towarów dostarczone zostały do odbudowy lub uruchomienia warsztatów pracy;

3) na podstawie zaświadczenia właściwych terytorjalnie Izb Przemysłowo-Handlowych, Rolniczych, Urzędów Przemysłowych lub też organizacji społecznych, reprezentujących przemysł i rolnictwo. Zaświadczenie winno zawierać dane o charakterze przedsiębiorstwa w myśl p. I niniejszego paragrafu, oraz stwierdzić, że dany przedmiot jest potrzebny do produkcji.

§ 2.

1) Podanie o przyznanie ulgi celnej winno zawierać: imię i nazwisko (firmę) i dokładny adres wytwórcy, ewentualnie i firmy pośredniczącej; dokładny opis i ilość sprowadzonego towaru tak, by ułatwić zaliczenie go do właściwej pozycji taryfy celnej, wreszcie wskazanie urzędu celnego, w którym zamierzona jest odprawa celna.

O ile zaś ma być sprowadzona maszyna typu odmiennego, niż wyrabiane w kraju, to w podaniu należy umotywować wyższość typu zagranicznego.

2) Podanie wraz z zaświadczeniem (p. 3 § 1 niniejszego przepisu), oraz ich odpisami należy przesłać do Ministerstwa Skarbu.

3) Wytwórca po otrzymaniu przedmiotu obowiązany jest zawiadomić o tem instytucję, od której otrzymał zaświadczenie, a to w celu sprawdzenia, czy przedmiot został użyty do celu wskazanego w zaświadczeniu. Ministerstwo Skarbu jest upoważnione nadto zarządzić w każdym poszczególnym wypadku dodatkowe badanie.

Warszawa, dnia 18 marca 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

w z.

(—) *Henryk Strasburger.*

(„Monitor Polski" Nr. 82 z dn. 10/IV 1920 r.).

220.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W Łodzi został otwarty urząd celny, upoważniony do odprawy celnej wszystkich zagranicznych towarów. Biuro urzędu mieści się przy ulicy Zachodniej Nr. 55.

Pożyczki państwowe.

221.

USTAWA

z dnia 24 marca 1920 roku

w przedmiocie zamiany asygnat pożyczki państwowej z roku 1918, subskrybowanej w złocie, po kursie nominalnym, na obligacje pożyczki z 1920 roku.

Art. 1.

Osoby, które pożyczkę państwową z roku 1918 subskrybowały w złocie po kursie nominalnym, mają prawo, w razie zamiany asygnat tamtej pożyczki na obligacje pożyczki z 1920 r., do otrzymania tych obligacji na sumę 4-krotnie wyższą od sumy przez nich subskrybowanej.

Art. 2.

Wykonanie ustawy tej powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:
w. z. *Weinfeld.*

(Dz. Ustaw Nr. 28 z d. 1/IV 1920 r., poz. 167).

Przepisy rachunkowe i kasowe.

222.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu o prowadzeniu rachunkowości w poszczególnych Urzędach Ministerstwa Skarbu.

I.

W uzupełnieniu Tymczasowych Przepisów o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez Władze i Urzędy państwowe z dnia 26 stycznia 1920 r. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 5 z dn. 10 lutego poz. 107) zarządzam co następuje:

Z oddzielnych kredytów, opartych na Preliminarzu Budżetowym, korzystać będą:

1) Władze prowincjonalne, podległe Departamentowi Ceł.
2) Władze prowincjonalne, podległe Departamentowi Administracyjnemu.
3) Państwowy Urząd Naftowy.
4) Państwowy Urząd Eksportu Drzewa.
5) Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej.
6) Generalna Dyrekcja Monopolu Tytoniowego.
7) Dyrekcja Monopolu Spirytusowego.
8) Państwowe Zakłady Graficzne.
9) Główny Urząd Propagandy Pożyczki Państwowej.

II.

Departament Ceł i Departament Administracyjny prowadzić będą rachunkowość w podległych sobie urzędach, a odnoszącą się do wydatków, objętych działami 2, 3 i 4-ym Preliminarza Budżetowego Ministerstwa Skarbu, zgodnie z Tymczasowemi Przepisami o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe (Dziennik Urzędowy Nr. 5 z dnia 10 lutego 1920 r. poz. 107) oraz z instrukcją dla specjalnych kas poborowych *) (Rozp. Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1920 r.). Asygnowanie sum z tytułu powyższych wydatków będzie asygnowane drogą przyznawania kredytów przez Departament Budżetowy.

III.

Asygnowanie przyznanych sum Państwowemu Urzędowi Naftowemu, Państwowemu Urzędowi Eksportu Drzewa, Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego, Dyrekcji Monopolu Spirytusowego, Państwowym Zakładom Graficznym i Głównemu Urzędowi Propagandy Pożyczki Państwowej, na mocy przedstawionego Departamentowi Budżetowemu i zatwierdzonego przez Ministra Skarbu budżetu dokonywać się będzie drogą otwarcia w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej specjalnego rachunku bieżącego (czekowego) dla każdego z wymienionych urzędów. Urzędy te prowadzić będą odrębną rachunkowość wydatków i przychodów, zgodnie z zatwierdzonym przez Ministra Skarbu etatem i budżetem. Rachunkowość obejmować będzie zgodnie z § 83—93a Przepisów Tymczasowych o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe następujące księgi zasadnicze:

1) Dziennik Kasowy przychodu (wzór 1),
2) Dziennik Kasowy rozchodu (wzór 2),
3) Księgę Główną Dział przychodów budżetowych (wzór 3),
4) Księgę Główną Dział wydatków budżetowych (wzór 4),
5) Księgę depozytów (wzór 5),
6) Księgę zaliczeń (wzór 6).

Oprócz powyższych ksiąg, wyżej wymienione urzędy prowadzić będą rachunkowość zwykłą buchalterją podwójną, opartą na następujących księgach:

1) Prima-nocie kasowej,
2) Dzienniku buchalteryjnym,
3) Księdze Głównej,

oraz księgach pomocniczych, stosownie do potrzeb i zakresu działania danego urzędu (Księga kalkulacyjna, Księga towarowa, Księga dłużników i wierzycieli, Księga inwentarzowa, magazynowa i t. d.).

Księgi buchalteryjne otwarte będą na mocy bilansu otwarcia, zestawionego na dzień 1 kwietnia i przedstawionego w 3-ch jednobrzmiących egzemplarzach Centralnej Księgowości, Najwyższej Izbie Kontroli Państwa,. Sekcji Prezydjalnej Ministerstwa Skarbu do zatwierdzenia i sprawdzenia nie później, jak do dnia 20 kwietnia r. b.

IV.

Pomienione urzędy przedstawiać będą co miesiąc, najpóźniej do dnia 20-go każdego następnego miesiąca swe miesięczne sprawozdania rachunkowe w 3-ch jednobrzmiących egzemplarzach, a mianowicie:

dla Centralnej Księgowości,
dla Najwyższej Izby Kontroli Państwa
i dla Sekcji Prezydjalnej Ministerstwa Skarbu.

Sprawozdania składać się będą:

1) z wyciągów na ostatni dzień miesiąca z ksiąg zasadniczych (1—6), a obejmujących każdy:

---

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 14 z d. 15/IV 1920 r., poz. 202.

a) cyfrę sumy danej księgi na pierwszy dzień miesiąca sprawozdawczego,
b) cyfrę sumy obrotów danej księgi w miesiącu sprawozdawczym,
c) łączną sumę poprzednich dwuch sum, zgodną z sumą danej księgi na ostatni dzień miesiąca.

2) zestawienie bilansowe na ostatni dzień miesiąca sprawozdawczego z ksiąg handlowych, prowadzonych podwójną buchalterją.

V.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1920 r.

Warszawa, dnia 30 marca 1920 r.

Minister Skarbu:
w z.
(—) *R. Rybarski.*

Sprawy walutowe.

223.

USTAWA
z dnia 24 marca 1920 roku
o stemplowaniu i wymianie banknotów koronowych, emitowanych przez Bank Austrjacko-Węgierski.

Art. 1.

Banknoty, emitowane przez Bank Austrjacko-Węgierski do dnia 27 października 1918 r. włącznie, podlegają wymianie na obszarach b. zaboru i okupacji austrjacko-węgierskiej na marki polskie według kursu 70 mk. pol. za 100 koron lub zaopatrzeniu stemplem z napisem: „Rzeczposp. Polska“.

Art. 2.

Po upływie terminów, wyznaczonych do wymiany i stemplowania, banknoty Banku Austrjacko-Węgierskiego, niezaopatrzone stemplem polskim (art. 1), przestają być środkiem płatniczym i wszelkie wypłaty, oznaczone w koronach, winny być uiszczane w koronach zaopatrzonych stemplem polskim, bądź też w markach polskich według kursu 70 marek polskich za 100 koron, natomiast żądanie i dokonywanie wypłat w koronach niestemplowanych z jakiegokolwiek tytułu, jakoteż zaciąganie zobowiązań w tejże walucie po ukończeniu wymiany i stemplowania zostaje wzbronione. Umowy zawarte wbrew powyższym postanowieniom są nieważne.

Art. 3.

Wymiana koron, niezaopatrzonych stemplem polskim, jest dozwolona na tych samych zasadach, jak wymiana waluty obcej.

Art. 4.

Terminy rozpoczęcia i zakończenia oraz porządek wymiany i stemplowania określi Minister Skarbu.

Po upływie tych terminów banknoty koronowe do wymiany i stemplowania (art. 1) przyjmowane nie będą.

Art. 5.

Wymiany i stemplowania dokonują urzędy i instytucje, wyznaczone przez Ministra Skarbu. Od uznania tych urzędów i instytucji zależy, czy przedstawiona kwota ma być wymieniona na marki polskie, czy też podlega ostemplowaniu.

Lokale niezbędne do tych czynności mogą być zajmowane w razie potrzeby drogą przymusowej rekwizycji.

Art. 6.

W okresie wymiany i stemplowania Minister Skarbu może zawiesić na czas do dni 6 czynności instytucji kredytowych, działających na obszarach, wymienionych w art. 1.

Na okres czasu do dni dziesięciu mogą być zamknięte granice na podstawie uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Ministra Skarbu.

Art. 7.

Wzbronionem jest:
a) przedstawianie do wymiany i stemplowania banknotów koronowych w tym celu przywiezionych z zagranicy;
b) przyjmowanie przez osoby prywatne i instytucje banknotów koronowych od innych osób celem przedstawienia ich do wymiany i stemplowania, jako swoich, jakoteż powierzanie w tym celu koron innym osobom i instytucjom;
c) więcej niż dwukrotne przedstawianie do wymiany i stemplowania banknotów tej samej nominalnej wartości przez jedną i tę samą osobę.

Dozwolonem natomiast jest przedstawianie banknotów koronowych do wymiany i stemplowania, należących do innej osoby, na mocy specjalnego jej pełnomocnictwa, lecz w tym wypadku osoba, która takie pełnomocnictwo wydala, traci prawo osobiście jakąkolwiekbądź kwotę w swojem czy też cudzem imieniu do stemplowania i wymiany przedstawiać. Osoba, przedstawiająca do wymiany i stemplowania cudzą kwotę, ponosi narówni z właścicielem tej kwoty całkowitą odpowiedzialność w myśl art. 10 za przekroczenie powyższego przepisu.

Art. 8.

Za przedstawione do wymiany i stemplowania banknoty nie może jedna osoba żądać natychmiastowej wypłaty w gotowiźnie wyższej kwoty niż 15,000 koron stemplowanych lub 10,500 marek polskich. O ile przedstawiona i przyjęta kwota przewyższa 15,000 koron, to na nadwyżkę będzie wydany imienny kwit depozytowy, uprawniający do jej otrzymania w terminach, które określi Minister Skarbu, jednak w terminie nie dłuższym, niż trzechmiesięcznym.

Art. 9.

Kwity depozytowe (art. 8) będą przyjmowane jako wpłaty na wewnętrzne pożyczki państwowe z roku 1920, o ile suma wpłaty na pożyczkę nie jest niższa od kwoty, na którą kwit opiewa. Przekazywanie ich może nastąpić jedynie w drodze cesji, notarjalnie lub sądownie uwierzytelnionej, przy jednoczesnem uwiadomieniu o tem urzędu lub instytucji, która kwit wydała.

Art. 10.

Sumę ponad 15,000 koron, na którą został wydany kwit depozytowy (art. 8), posiadacz kwitu może otrzymać całkowicie lub częściowo przed terminem, o ile wykaże wiarogodne we waściwym Inspektoracie Skarbowym, względnie Urzędzie Podatkowym, w razie gdy suma nie przewyższa 100,000 koron, albo we właściwej Izbie Skarbowej, względnie okręgowej Dyrekcji Skarbu, gdy suma przewyższa 100,000 koron, że gotowizna jest mu niezbędna do prowadzenia przedsiębiorstwa lub dokonywania w tym czasie znaczniejszych wypłat gotówkowych.

Art. 11.

Instytucje kredytowe mają prawo do natychmiastowego otrzymania w markach polskich lub koronach stemplowanych za przedstawione do wymiany i stemplowania banknoty koronowe kwoty, nieprzekraczającej jednej trzeciej części równowartości łącznej sumy salda kasowego tych instytucji w dniach 1 stycznia, 1 lutego i 1 marca 1920 roku. Natychmiastowe lub przedterminowe otrzymanie sum wyższych zależy od zezwolenia Ministerstwa Skarbu.

Art. 12.

Powstałe przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, opiewające na korony, prawno-prywatne zobowiązania pieniężne osób i instytucyj, którym przedstawiona przez nich suma w banknotach koronowych w myśl art. 8, 10 i 11 nie została całkowicie wymieniona na marki polskie lub korony stemplowane — doznają zwłoki w zapłacie do wysokości sumy, w kwicie depozytowym wskazanej, aż do dnia, w którym przyjęta do depozytu suma gotówkowa zostanie zwrócona (art. 8).

Art. 13.

Postanowienia art. 12 nie mają zastosowania do:
a) zobowiązań z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług,
b) zobowiązań z tytułu kontraktów najmu,
c) zobowiązań z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania,
d) zobowiązań z tytułu umów ubezpieczonych.

Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalenia w razie potrzeby dalszych wyjątków w drodze osobnego rozporządzenia.

Art. 14.

Dla weksli i czeków, których zapłata w myśl art. 12 ulega zwłoce, odracza się do dnia w tymże artykule wskazanego czas zapłaty i termin do wniesienia protestu.

Art. 15.

Wierzyciel, którego należność na zasadzie art. 12 uległa zwłoce, obowiązany jest fakt zwłoki uwidocznić na odwrotnej stronie kwitu depozytowego, okazanego mu przez dłużnika w osobnym nadpisie, w którym winna być podana suma i tytuł należności oraz dzień sporządzenia nadpisu, imię i nazwisko i dokładny adres wierzyciela.

Art. 16.

Przy obliczaniu czasu trwania odroczenia wlicza się dzień rozpoczęcia i ukończenia czasokresu odroczenia.

Art. 17.

Za czas, o który wskutek odroczenia zapłata zostanie przesunięta na później, bieg należnych odsetek nie wstrzymuje się.

Art. 18.

Czas trwania odroczenia nie wlicza się przy obliczaniu czasokresu przedawnienia i ustawowych czasokresów do wniesienia skargi.

Art. 19.

Winni przekroczenia postanowień niniejszej ustawy podlegają w drodze orzeczenia sądowego karze aresztu do sześciu miesięcy i grzywnie do miljona marek polskich łącznie lub jednej z tych kar, nie wyłączając zastosowania ustawy z dnia 11 marca 1919 r.

Art. 20.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednocześnie tracą moc przepisy niezgodne z jej postanowieniami.

Art. 21.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:
( ) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:
w z.
(—) *Weinfeld.*

(Dz. Ustaw Nr. 28 z d. 1/IV 1920 r., poz. 166).

224.

USTAWA

z dnia 26 marca 1920 r.

w przedmiocie uzupełnienia ustawy z dnia 13 lutego 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 17, poz. 85), dotyczącej dalszej emisji biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Ustawa z dn. 13 lutego 1920 r.*) (Dz. Ust. Nr. 17, poz. 85) w przedmiocie dalszej emisji biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej otrzymuje brzmienie następujące:

Art. 1. Upoważnia się Polską Krajową Kasę Pożyczkową do podwyższenia stanu emisji jej biletów, prócz biletów, emitowanych na zasadzie art. 2 niniejszej ustawy, a łącznie z emisją, dokonaną przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową na zasadzie pierwotnej ustawy tej Kasy z dnia 9 grudnia 1916 r., w kwocie 880.150.867 marek polskich i 50 fenigów, oraz emisjami, dokonanemi: na zasadzie obecnej ustawy tejże Kasy z dnia 7 grudnia 1918 r., w kwocie 500.000.000 marek polskich, dekretem Naczelnika Państwa z dnia 7 lutego 1919 r., w kwocie 250.000.000 marek polskich oraz uchwały sejmowej z d. 6 czerwca 1919 r., w kwocie 600.000.000 marek polskich do kwoty ogólnej 11.000.000.000 marek polskich.

Art. 2. Do kwoty ogólnej 11.000.000.000 marek polskich, określonej w art. 1, nie włącza się biletów, wypuszczonych tytułem skupu złota oraz na zasadzie art. 5 p. a) i h) ustawy Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej z dnia 7 grudnia 1918 r., tudzież biletów wypuszczonych celem wykupu wycofywanych z obiegu na obszarze b. zaboru austrjackiego i b. okupacji austrjacko-węgierskiej koron waluty austrjacko-węgierskiej.

Art. 3. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 31, z d. 12 kwietnia 1920 r., poz. 179).

---

*) Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 9 z dn. 10/III 1920 r., poz. 144.

225.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie wymiany i stemplowania banknotów koronowych.

W wykonaniu ustawy z dnia 24 marca 1920 r. o stemplowaniu i wymianie banknotów koronowych emitowanych przez Bank Austrjacko-Węgierski zarządza się, co następuje:

Art. 1. Termin rozpoczęcia wymiany i stemplowania koron oznacza się na dzień 19 kwietnia 1920 r.

Art. 2. Wymiany i stemplowania będą dokonywały specjalne urzędy, których spisy ze wskazaniem miejsc urzędowania będą osobno ogłoszone.

Do czynności tych będą powołane:

1) Kasy Skarbowe i Urzędy Podatkowe,

2) oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej,

3) instytucje finansowe, którym Ministerstwo Skarbu poruczy przeprowadzenie wymiany pod nadzorem i kontrolą urzędnika skarbowego,

4) zespoły pracowników specjalnie przez władze skarbowe w tym celu utworzone, działające również pod bezpośredniem kierownictwem urzędnika skarbowego.

Art. 3. W okresie od dnia 19 do 26 kwietnia włącznie będą przyjmowane do wymiany i stemplowania banknoty wyłącznie w odcinkach po 1.000 koron i po 100 koron; po tym terminie banknoty powyższe nie będą przyjmowane do wymiany i stemplowania i w myśl art. 2 i 4 ustawy z dnia 24 marca przestają one być prawnym środkiem płatniczym na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 4. Terminy rozpoczęcia i zakończenia wymiany i stemplowania banknotów koronowych w odcinkach po 50, 20, 10, 2 i 1 koronie zostaną określone w osobnem rozporządzeniu.

Art. 5. W dniach 19, 20, 21, 22, 23, 24 kwietnia wszelkie czynności kantorów wymiany ulegają zawieszeniu.

Wszystkim innym instytucjom finansowym zabrania się w tymże czasie dokonywania jakichkolwiek operacji w walucie koronowej.

Warszawa, dnia 26 marca 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. Ust. Nr. 32 z dn. 15 kwietnia 1920 r., poz. 189).

226.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ.

Dnia 31 Marca 1920 r.

Dnia 20-go marca 1920 r. obieg wynosił	Mk. 9.523.700.386.50
Od dnia 21/III do 31/III b. r. wypuszczono	„ 1.169.225.466.—
Do dnia 31-go marca 1920 r. puszczono w obieg ogółem	Mk. 10.692.925.852.50

Naczelny Dyrektor:
(—) Byrka.

Główny Skarbnik:
(—) Marjan Karpus.

227.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W celu ułatwienia Polakom amerykańskim przekazywania pieniędzy do Polski i uchronienia ich przed wyzyskiem przy wymianie dolarów na marki, zawarła Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa umowę z „The American Express Company“ w Nowym Jorku, dotyczącą wykonywania poleceń wyplat w Polsce, danych pomienionemu Towrzystwu „A. E. Co“ w Nowym Jorku.

Polecenia wypłaty wydawane będą w walucie obiegowej Stanów Zjednoczonych, a wypłata będzie dokonywaną przez P. K. K. P. w walucie obiegowej polskiej po kursie dnia giełdy warszawskiej dla kupna czeków na Nowy-Jork, lub po kursie dla tychże czeków, ustanowionym przez P. K. K. P. w porozumieniu z Rządem Polskim, przyczem obowiązywać będzie kurs dnia otrzymania polecenia przez P. K K. P. w Warszawie. W wyjątkowych wypadkach, na żądanie zleceniodawców, „A. E. Co“ będzie mogła wydawać polecenia w walucie polskiej, obliczonej po kursie dnia giełdy warszawskiej dla czeków na Nowy-Jork, który to kurs P. K. K. P. podawać będzie codziennie telegraficznie do Nowego-Jorku.

Warszawski przedstawiciel „A. E. Co“ udzielać będzie w P. K. K. P. lub w Pocztowej Kasie Oszczędności w Warszawie wyjaśnień w sprawach związanych z przekazaniem „A. E. Co“ na Polskę i ewentualnie będzie pośredniczył w doręczaniu P. K. K. P. zleceń „A. E. Co“.

Wypełnianie poleceń przekazowych na tej drodze będzie najkorzystniejsze zarówno dla wysyłających, jak i dla odbiorców, gdyż będzie nietylko wykluczało wszelki wyzysk obu stron, lecz także zapewniało szybkość wykonania zlecenia.

(„Monitor Polski“ Nr. 71 z d. 27/III 1920 r.).

Przepisy o instytucjach bankowych.

228.

USTAWA

z dnia 23 marca 1920 roku

o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowemi i kantorami wymiany.

Art. 1. Do otwierania i prowadzenia domów bankowych i kantorów wymiany wymagana jest koncesja, wydana przez Ministra Skarbu, którego specjalnemu nadzorowi takie przedsiębiorstwa podlegają.

Zakres działania domów bankowych obejmuje wszelkie interesy bankierskie. Kantory wymiany mogą dokonywać wyłącznie kasowych operacji wymiennych i tylko walorami i papierami procentowemi notowanemi na giełdach polskich.

Ustawa niniejsza nie obejmuje — z wyjątkiem wypadku, przewidzianego w art. 9 ust. 2 — spółek akcyjnych, spółdzielni, ani tych instytucji kredytowych, które rządzą się statutami, zatwierdzonemi przez władzę państwową.

Art. 2. Czynnościami wymienionemi w art. 1 wolno trudnić się tylko osobom do tego upoważ-

nionym i tylko w lokalach na ten cel przeznaczonych.

Art. 3. Ministra Skarbu upoważnia się:

1) do udzielania w miarę swego uznania koncesji lub odmowy na otwarcie i prowadzenie przedsiębiorstw, wymienionych w art. 1 ust. 1;

2) do ustalania minimalnej wysokości kapitału zakładowego takich przedsiębiorstw;

3) do ustanawiania nadzoru rządowego nad ich operacjami, oraz wydawania zarządzeń regulujących ten nadzór i ustalania kosztów nadzoru, obciążających te przedsiębiorstwa.

Art. 4. Osoby, ubiegające się o koncesję na otwarcie i prowadzenie domu bankowego lub kantoru wymiany, winny jednocześnie ze złożeniem podania udowodnić posiadanie kapitału zakładowego, potrzebnego do prowadzenia przedsiębiorstwa.

Art. 5. Od koncesji, wydanych w myśl art. 1 ust. 1, ustanawia się, niezależnie od obowiązku uiszczania opłat i podatków, wprowadzonych przed ogłoszeniem niniejszej ustawy, jednorazową opłatę specjalną, pobieraną w złocie, w wysokości 1% od kapitału zakładowego. Opłata ta w każdym razie nie może wynosić mniej niż tysiąc marek w złocie.

Art. 6. Osoby, które po zadosyćuczynieniu wymaganiom art. 4 i 5 uzyskały zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstw wymienionych w art. 1 ust. 1, obowiązane są przed otrzymaniem dowodu koncesji wpłacić do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej w gotowiźnie lub w polskich papierach procentowych do depozytu Ministerstwa Skarbu, tytułem zabezpieczenia roszczeń z prowadzenia przedsiębiorstwa wyniknąć mogących, kaucję w wysokości 10% sumy kapitału zakładowego. Kaucja ta pozostaje w depozycie Ministerstwa Skarbu przez cały czas trwania przedsiębiorstwa.

Art. 7. Koncesja na prowadzenie przedsiębiorstw, wymienionych w art. 1 ust. 1, nie może być odstąpiona osobie trzeciej bez zgody Ministra Skarbu. Przedsiębiorstwa, czynne na mocy niniejszej ustawy, nie mogą być wydzierżawiane ani oddawane w administrację poręczającą lub w zastaw.

Art. 8. Właściciele przedsiębiorstw, wymienionych w art. 1 ust. 1, są obowiązani:

1) utrzymywać i prowadzić księgi handlowe, podług zasad podwójnej księgowości handlowej;

2) wykonywać wszelkie zarządzenia Ministra Skarbu, wydawane na mocy niniejszej ustawy, zarówno ogólnie obowiązujące, jakoteż dotyczące poszczególnych przedsiębiorstw (art. 3 ust. 3);

3) dostarczać na każde żądanie Ministra Skarbu wiadomości i sprawozdań o stanie interesów przedsiębiorstwa.

Właściciele domów bankowych obowiązani są ponadto ogłaszać wiadomości o działalności tych przedsiębiorstw i ich stanie majątkowym w Gazecie Urzędowej i w organach prasy przez Ministra Skarbu wskazanych.

Art. 9. Przedsiębiorstwa wymienione w art. 1 podlegają nadzorowi rządowemu, ustanawianemu i normowanemu w myśl art. 3 ust. 3 niniejszej ustawy.

Ministrowi Skarbu służy prawo rozciągnięcia mocy obowiązującej przepisów, zawartych w niniejszym artykule oraz w art. 3 ust. 3, również na instytucje kredytowe bądź akcyjne, bądź spółdzielcze lub rządzące się własnemi statutami, zatwierdzonemi przez władzę państwową.

Prawa i obowiązki oraz porządek czynności osób, sprawujących nadzór ustali Minister Skarbu.

Art. 10. Przekroczenie lub niewykonanie przepisów niniejszej ustawy lub wydanych na mocy jej zarządzeń będzie karane grzywną do wysokości 500.000 marek lub w razie jej nieściągalności aresztem do 6 miesięcy.

W razie ponowienia czynu karygodnego lub jeżeli czyn taki z powodu mieszczących się w nim znamion przestępstwa, ustawą karno-sądową przewidzianego, spowodował karno-sądowe skazanie winnego, Minister Skarbu może orzec odebranie przewidzianej w art. 1 ust. 1 koncesji oraz konfiskatę kaucji (art. 6) na rzecz Skarbu Państwa. W tym wypadku dom bankowy ulegnie likwidacji, kantor wymiany zwinięciu.

Przekroczenie art. 2 niniejszej ustawy karane będzie sądownie aresztem do trzech miesięcy, a nadto grzywną do wysokości 500.000 marek.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Z tą chwilą tracą moc obowiązującą wszelkiego rodzaju przepisy, stosowane dotychczas na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w przedmiocie przedsiębiorstw bankowych i kantorów wymiany, o ile są sprzeczne z niniejszą ustawą.

Art. 12. Właściciele domów bankowych i kantorów wymiany, czynnych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, obowiązani są w terminie, określonym przez władzę wykonawczą (art. 13), uzyskać koncesję na dalsze prowadzenie swych przedsiębiorstw, w myśl postanowień niniejszej ustawy. Istniejącym domom bankowym, które nie otrzymają potwierdzenia koncesji, wyznaczy Minister Skarbu odpowiedni termin do przeprowadzenia likwidacji.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Skarbu, o ile zaś chodzi o wykonanie jej na obszarze b. dzielnicy pruskiej — Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:

w z.

(—) *Weinfeld.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

(—) *Bohdan Chełmicki.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 30 z dn. 9 kwietnia 1920 r., poz. 175).

Loterje państwowe.

229.

USTAWA

z dnia 26 marca 1920 r. w przedmiocie urządzania loterji i założenia Polskiej Państwowej Loterji Klasowej.

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Organizowanie i prowadzenie wszelkiego rodzaju loterji na obszarze Rzeczypospolitej jest monopolem Państwa.

Art. 2. W myśl art. 1 zakłada się przedsiębiorstwo loterji państwowej p. n. „Polska Państwowa Loterja Klasowa“ na zasadach w art. 6—10 niniejszej ustawy wyrażonych, z siedzibą w m. st. Warszawie.

Art. 3. Za zezwoleniem Rządu mogą być udzielane zezwolenia na urządzanie:

a) jednorazowych loterji pieniężnych wyłącznie na cele dobroczynności i użyteczności publicznej, oraz

b) loterji fantowych.

Warunki wydawania zezwoleń na urządzanie tych loterji ustali Minister Skarbu.

Art. 4. Wszelka działalność loterji obcokrajowych na obszarze Rzeczypospolitej oraz wszelkiego rodzaju spóludział w tej działalności w granicach Państwa są niedopuszczalne.

Art. 5. Przepisy niniejszej ustawy nie dotyczą pożyczek premjowych.

ROZDZIAŁ II.

Organizacja Polskiej Państwowej Loterji Klasowej.

Art. 6. Urządzanie i kierownictwo przedsiębiorstwa Polskiej Państwowej Loterji Klasowej należy do zakresu działania Ministra Skarbu.

Art. 7. Plan loterji oraz sposób i termin jej rozgrywania ustanowi Minister Skarbu w ten sposób, aby cały spodziewany dochód ze sprzedaży biletów losowych, po potrąceniu kosztów administracji loterji i rozprzedaży losów, był przeznaczony na wygrane, oznaczone w planie, i aby z wygranych było potrącone 20% na rzecz osób, pośredniczących w sprzedaży losów, oraz na dochód Skarbu.

Wysokość udziału osób, pośredniczących w sprzedaży losów loteryjnych, w potrąceniach z wygranych ustala Minister Skarbu.

Art. 8. Wygrane Polskiej Państwowej Loterji Klasowej wolne są od zajęcia i egzekucji wierzycieli. Wypłata wygranych nie może być wstrzymana przez orzeczenia sądów ani rozporządzenia administracyjne.

Art. 9. Prawo do zawodowej sprzedaży biletów Polskiej Państwowej Loterji Klasowej, oraz do wszelkiego rodzaju pośrednictwa w sprawach tej loterji służy wyłącznie osobom, mającym upoważnienie Ministra Skarbu na warunkach przez niego określonych.

Art. 10. Sumy pieniężne oraz papiery wartościowe składane przez osoby, upoważnione do sprzedaży biletów loteryjnych, celem zabezpieczenia należności Skarbu, mogą być dla pokrycia tych należności przejmowane na rzecz Skarbu bez wyroku sądowego. Zapisanie tych zastawów do księgi Zarządu Polskiej Państwowej Loterji Klasowej czyni zadość wymaganiom art. 2074 kodeksu cywilnego.

ROZDZIAŁ III.

Postanowienia karne.

Art. 11. Zabrania się:

1) Sprzedaży i nabywania losów loterji obcokrajowych lub krajowych niedozwolonych, oraz wszelkiego udziału w grze, reklamowania handlu takiemi losami w prasie, zarówno jak ogłaszania planów i wyników ciągnień tych loterji;

2) zawodowej sprzedaży lub zaofiarowania do sprzedaży, bez zezwolenia władzy skarbowej, biletów losowych Polskiej Państwowej Loterji Klasowej, albo innych dokumentów, przyznających udział w tych losach, względnie prawo do wygranej, oraz pośredniczenia w tych czynnościach.

Art. 12. Przekroczenia zakazów zawartych w art. 11 oraz przepisów i rozporządzeń, na podstawie niniejszej ustawy wydanych, o ile nie podlega surowszemu ukaraniu na podstawie ustaw karnych, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach Rzeczypospolitej, karane będą grzywną do 50,000 marek lub aresztem do miesiąca w b. dzielnicy rosyjskiej przez sądy pokoju, w byłej dzielnicy pruskiej przez sądy powiatowe, zaś w byłej dzielnicy austrjackiej przez sądy skarbowe.

ROZDZIAŁ IV.

Przepisy przechodnie.

Art. 13. Loterje prywatne, dozwolone przed ogłoszeniem niniejszej ustawy, mogą być prowadzone aż do upływu terminu zezwolenia.

Art. 14. Z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy tracą moc wszelkie przepisy, z wyjątkiem postanowień ustaw karnych, obowiązujące na całym obszarze Rzeczypospolitej w przedmiocie organizacji i prowadzenia loterji państwowych i prywatnych. Jednocześnie tracą moc dotychczas obowiązujące przepisy o wszelkiego rodzaju opłatach, należytościach i taksach, o ile dotyczą opodatkowania przedsiębiorstw loterji. Przepisy w przedmiocie opodatkowania umów lub zakładów z gry (nie loterji) wynikających pozostają w mocy.

Art. 15. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, o ile zaś chodzi o b. dzielnicę pruską — również w porozumieniu z Ministrem tej dzielnicy.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Jan Hebdzyński.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
w z.
(—) *Adam Poszwiński.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 31 z dn. 12 kwietnia 1920 r., poz. 180).

Prawo ubezpieczeniowe.

230.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu

w przedmiocie przedstawiania przez Zakłady Ubezpieczeniowe szematów używanych przez nie druków oraz ujawniania wpłaconego kapitału zakładowego.

Na podstawie art. 25 dekretu Rady Regencyjnej, dn. 3 stycznia 1918 r. (Dziennik Praw Nr. 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

Art. 1.

Wszelkie Zakłady Ubezpieczeniowe, prowadzące działalność na terytorjum Państwa Polskiego, powinny przedstawić do Wydziału Ubezpieczeniowego Ministerstwa Skarbu bezzwłocznie i przedstawiać nadal, w razie zmian i uzupełnień, w 3-ch egzemplarzach: taryfy,

szematy polis, wniosków (deklaracji) i innych dokumentów, używanych przez Zakłady w stosunkach z ubezpieczającymi.

Art. 2.

Akcyjne Spółki Ubezpieczeniowe, działające na terytorjum Państwa Polskiego w umieszczanych w pismach ogłoszeniach, w których jest mowa o kapitałach zakładowych Spółek, powinny wymieniać, jaka część tych kapitałów została przez akcjonarjuszów istotnie wpłacona.

Powyższe dotyczy również wszelkich dowodów i druków, na których Spółki oznaczają wysokość kapitału zakładowego.

Art. 3.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dn. 18 marca 1920 roku.

Minister Skarbu:
w z.
(—) *R. Rybarski.*

(Dz. Ustaw Nr. 28 z d. 1.IV 1920 r., poz. 169).

Przepisy o służbie państwowej.

231.

USTAWA

z dnia 26 marca 1920 roku w sprawie zmiany artykułu 1 ustawy z dnia 27 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 7, poz. 47) w przedmiocie przyznania nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym, egzekutorom podatkowym, funkcjonarjuszom kolei państwowych, nauczycielom szkół powszechnych i zawodowych, państwowych szkół średnich, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz szkół wyższych.

Art. 1. Tabelę wymiarową, stanowiącą ustęp 2-gi art. 1 ustawy z dnia 27 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 7, poz. 47) zmienia się w ten sposób, iż w rubryce drugiej po słowach: „uposażenie ze Skarbu Państwa" wstawia się słowa: „dla wdowców i wdów bezdzietnych"; zaś rubryka trzecia otrzymuje brzmienie następujące: „dla żonatych i zamężnych, bezdzietnych lub z 1 dzieckiem, dla wdowców lub wdów z 1 lub 2-giem dzieci".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 31 z dn. 12 kwietnia 1920 r., poz. 181).

Przepisy emerytalne.

232.

USTAWA

z dnia 26 marca 1920 roku w przedmiocie nadzwyczajnego dodatku do tymczasowych zasiłków dla inwalidów wojskowych.

Art. 1. Inwalidom wojskowym i ich rodzinom do otrzymywanych obecnie zasiłków tymczasowych przyznaje się następujące dodatki nadzwyczajne:

a) inwalidom stosownie do ich procentowej niezdolności do zawodu lub pracy:

niezdolnym od	15%	do	25%	włącznie	75 mk.
„ „	26%	„	40%	„	105 „
„ „	41%	„	60%	„	150 „
„ „	61%	„	80%	„	195 „
„ „	81%	„	100%	„	240 „

b) rodzinom inwalidów — na żonę 60 mk., na każde zaś dziecko 30 mk.

Suma dodatków na dzieci, pobierana przez jednego inwalidę, nie może przekraczać 150 mk.

Art. 2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a obowiązuje od dnia 1 stycznia 1920 r.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Leśniewski.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 31 z dn. 12 kwietnia 1920 r., poz. 182).

Bilans Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej

(TYMCZASOWY).

Stan czynny.

	D. 31. XII. 1919	D. 31. I. 1920	D. 29. II. 1920
Złoto i Srebro dla Banku Polskiego:			
a) złoto	6.620.161.14	6.627.261.84	6.808.505.11
b) srebro	25.466.509.54	25.545.249.98	25.875.070.23
Bilon żelazny.	3.695.912.15	3.478.734.40	3.304.360.16
Pieniądze obce:			
a) korony, ruble	151.445.722.31	210.721.375.12	241.806.312.29
b) inne pieniądze	15.545.908.92	21.575.763.83	28.277.382.90
Banki:			
a) banki niemieckie	686.169.474.76	568.028.357.98	464.876.625.54
b) „ zagraniczne	344.593.097.41	244.068.039.46	565.704.520.06
Niemiecka Komisja Odszkodowań . .			
i inne rachunki w likwidacji. .	25.603.952.52	25.603.952.52	25.601.690.52
Weksle zdyskontowane	3.885.388.75	3.651.902.75	6.406.601.80
Pożyczki			
a) Skarbowi Państwa	6.825.000.000.—	8.275.000.000.—	10.775.000.000.—
b) miastom	146.730.979.32	141.119.905.72	140.836.414.87
c) osobom i firmom prywatnym	97.099.158.29	137.369.873.58	162.164.137.13
Inne aktywa	688.900.138.59	958.863.744.04	1.310.380.972.40
	9.020.756.403.70	10.621.654.161.22	13.757.042.593.01

Stan bierny.

	D. 31. XII. 1919	D. 31. I. 1920	D. 29. II. 1920
Banknoty w obiegu	5.316.295.907.—	6.719.870.515.—	8.300.261.073.—
Rachunki bieżące:			
a) Skarbu Państwa	88.016.931.61	49.334.426.42	58.419.810.70
b) inne rach. bieżące	2.456.160.901.68	2.831.541.106.57	3.882.198.904.—
Fundusze rezerwowe	16.383.642.70	16.383.642.70	16.383.642.70
Inne pasywa	1.143.899.020.71	1.004.524.470.53	1.499.779.162.61
	9.020.756.403.70	10.621.654.161.22	13.757.042.593.01

	D. 31. XII. 1919	D. 31. I. 1920	D. 29. II. 1920
Na poczet pożyczek przejętych dn. 11 listopada 1918 r. wpłynęło do dn.	68.067.400.70	68.071.400.70	68·134.353.60

	D. 31. XII. 1919	D. 31. I. 1920	D. 29. II. 1920
Ilość rachunków przekazowych . . .	1.756	1.986	2.241
Obroty Izb Rozrachunkowych w Warszawie i Poznaniu:			
a) od chwili rozpoczęcia czynności Izb do dnia 31 grudnia 1919 r.	2.490.990.207.84		—
b) od dn. 1 stycznia 1920 r. . .	—	1.052.112.701.25	2.619.590.936.94

Naczelny Dyrektor: **Władysław Byrka.**

Główny Księgowy: **Michał Gawroński.**

Stan Rachunków Banku dla Handlu i Przemysłu w Warszawie

na dzień 1 marca 1919 r.

Instytucja Centralna w Warszawie (Traugutta 8) wraz z Biurem Wymiany. Oddziały Miejskie w Warszawie: 1-szy Marszałkowska 83, 2-gi Praga, Targowa 31, 3-ci Ś-to-Jerska 10. Oddziały i Agentury zamiejscowe: Biała Podlaska, Białystok, Brześć Lit., Drohobycz, Grajewo, Lwów, Łomża, Międzyrzec, Mińsk Lit., Siedlce, Stanisławów.

Stan czynny.	Rachunki w markach i koronach niestempl. *)		Rachunki rublowe oraz	
Kasa—gotowizna	26.232.410	07	1.246.973	49
R-k przekazowy w Polskiej Kraj. Kasie Pożyczk.	5.110.604	82		
R-k przekazowy w Ros. Banku Państwa			9.868	87
Papiery publiczne własne	6.599.744	26	2.958.944	39
Skup weksli	28.465.497	36	2.682.497	50
Masa likw. filji galicyjskiej B-ku Depoz. w Wiedniu	39.105.417	43		
Korespondenci:				
I. r-ki Banku (Nostro):				
a) sumy do dyspozycji Banku	20.948.071	55	5.105.047	45
b) dokumenty do zainkasow.	6.028.426	56	481.397	05
II. ich r-ki (Loro):				
a) r-ki zabezp.; otwarte kredyty	36.779.565	65	954.729	92
b) r-ki zabezp.: wekslami, dokument. i towarami	12.492.550	55	177.786	14
Pożyczki pod zastaw papierów publicznych	5.322.998	53	432.560	40
Dokum. do zainkas.—portf.	2.544.713	33	409.533	62
Nieruchomości	9.502.400	40	185.965	34
Ruchomości	416.502	69	26.535	25
Wydatki bieżące	3.261.376	46		
Koszty III emisji			353.280	—
Rachunki przechodnie			4.929.188	29
R-k Centrali z oddziałami	17.111.633	47	303.192	43
	219.921.913	13	20.257.500	14

Stan bierny.	Rachunki w markach i koronach niestempl. *)		Rachunki rublowe oraz	
Kapitał zakładowy	21.600.000	—	10.000.000	—
Fundusze rezerwowe	4.719.352	58	803.225	34
Wkłady z terminem	8.861.544	17	3.217.140	80
„ na każde żądanie	58.089.789	91	1.306.364	37
Powszechny Bank Depozytowy w Wiedniu za masę likwidacyjną oddziału galicyjskiego	40.365.417	43		
Korespondenci:				
I pozostałości na rachun. Banku (Nostro)	19.659.636	81	1.370.422	25
II pozostałość na Ich rach. (Loro):				
a) sumy do dyspozycji korespond.	35.465.428	52	177.075	97
b) dokumenty do zainkasowania	7.900.568	47	735.476	05
R-ki specj. w Rosyjskim Banku Państwa			523.499	72
Weksle zredyskontowane	3.554.000	—	1.573.383	84
Polecenia korespondentów	1.416.302	28	2.004	43
Należności skarbowe	20.342	79	8.496	74
Niepodniesiona dywidenda	299.408	40	47.310	83
Niepodniesione procenty	5.853	87	46.892	86
Procenty i prowizje	4.759.432	58	167.075	33
R-ki przechodnie	7.644.432	83		
R-k Centrali z oddziałami	5.560.402	49	279.131	61
	219.921.913	13	20.257.500	14

*) Korony obliczono po kursie urzędowym.

Sprawozdanie Stowarzyszenia spożywców „Spółka" w Skrwilnie

za czas od d. 20 czerwca 1919 r. do d. 31 grudnia 1919 r.

Rachunek strat i zysków za okres sprawozdawczy.

	Marki		Marki
Koszty handlowe	4361,04	Nadwyżka brutto na towarach	12901,25
Amortyzacja ruchomości	57,45		
Inne	200,00		
Czysta nadwyżka	8282,76		
Ogółem	12901,25	Ogółem	12901,25

BILANS na dzień 1 stycznia 1920 r.

STAN CZYNNY.		Marki
Gotowizna w kasie		8978,03
Ruchomości		516,50
Nieruchomości		8356,60
Remanent towarów po cenie kosztu: w sklepach i magazynach		9511,60
Różni:		
a) udział w Związku	708,94	
b) inne należności	1487,28	2196,22
Ogółem		29558,95

STAN BIERNY.		Marki
Udziały		9229,45
Fundusze:		
a) zapasowy	810,90	
b) społeczny	5813,13	
c) specjalne	300,00	6924,03
Różni:		
a) należn. dostawc.	1544,10	
b) pożyczki	3325,60	4869,70
c) przechodnie		253,01
Czysta nadwyżka		8282,76
Ogółem		29558,95

Bank Dyskontowy Warszawski.

Emisja 40.000 nowych akcyj po 540 marek polskich wartości imiennej.

Na zasadzie uchwały Walnego Zgromadzenia akcjonarjuszów z dnia 21 czerwca 1919 r., zatwierdzonej postanowieniem Ministerstwa Skarbu tudzież Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 25 lutego 1920 r., Bank Dyskontowy Warszawski wypuszcza 40.000 nowych akcyj po 540 marek pol. wartości imiennej na sumę 21.600.000 marek pol. na warunkach następujących:

1. Każda akcja emisji poprzednich daje prawo do nabycia w terminie **do 30 kwietnia** 1920 r. jednej nowej akcji.
2. Cena emisyjna dla nowych akcyj wynosi 1000 marek polskich za sztukę. Z kwoty tej przypada 540 marek pol. na kapitał zakładowy, 270 marek na kapitał zasobowy, reszta zaś po potrąceniu kosztów emisji i stempla na rachunek rezerwowy.
3. Nowe akcje uczestniczyć będą w zyskach Banku, poczynając od 1 stycznia 1920 r. i od tej daty zrównane zostają pod względem praw z akcjami emisji poprzednich.
4. Akcjonarjusze, pragnący skorzystać z przysługującego im prawa nabycia nowych akcyj, winni najpóźniej 30 kwietnia 1920 r. do godz. 2-ej po-południu przedstawić przy dołączeniu dwóch przez siebie spisanych i podpisanych specyfikacji w porządku arytmetycznym—swoje akcje do ostemplowania i jednocześnie wpłacić pełną sumę 1000 marek pol. z doliczeniem bieżących 6% odsetek za czas od 1 stycznia do 30 kwietnia r. b., t. j. marek 20 za każdą nową akcję—w Kasie Głównej Banku w Warszawie, Fredry 8. Na uiszczoną wpłatę wydawać się będzie potwierdzenia tymczasowe.
5. Akcjonarjusze, którzy do 30 kwietnia nie skorzystają z przysługującego im prawa pierwszeństwa, przywilej ten tracą.
6. Zarazem przyjmuje się zapisy na nowe akcje, ewentualnie nierozebrane najpóźniej do 30 kwietnia 1920 r., z dołączeniem pełnej ceny emisyjnej sumy subskrybowanej.
7. Repartycję akcyj nowo-zgłoszonych przeprowadzi Zarząd Banku wedle swego uznania w najkrótszym czasie po zamknięciu subskrypcji.
8. Nowe akcje wydane będą akcjonarjuszom za zwrotem potwierdzenia kasowego po wygotowaniu, o czem nastąpią ogłoszenia.

ZARZĄD TOWARZYSTWA AKCYJNEGO „WARSZAWSKI LOMBARD PRYWATNY",

zawiadamia, iż stosownie do uchwały Ogólnego Zebrania Akcjonarjuszów z dnia 20 Marca r. b., wypłaca dywidendę za rok 1919 w stosunku 5%, t. j. po 27 marek od akcji, za złożeniem odpowiedniego kuponu.

Zarząd Warszawskiej Kooperatywy Mieszkaniowej

zawiadamia pp. członków, że dnia **11 maja** 1920 r. o godz. 12-ej w południe w lokalu Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego „Kasa Staromiejska" (Stare-Miasto 38) odbędzie się Ogólne Zebranie członków w pierwszym terminie; w drugim terminie odbędzie się d. 11 maja 1920 r. o godz. 7-ej wieczorem, które będzie prawomocne bez względu na liczbę przybyłych członków, z następującym porządkiem dziennym: sprawozdanie Zarządu, zatwierdzenie bilansu, budżetu, wybory członków do władz Towarzystwa, wnioski.

Zarząd Warszawskiej Kasy Handlowo-Przemysłowej

podaje do wiadomości członków, że IX-e zwyczajne Ogólne Zebranie członków Kasy odbędzie się w dniu **30 b. m.** o godz. 3-ej po-poł. w lokalu Kasy przy ulicy Ś-to-Krzyskiej Nr. 20. W razie nieprzybycia wymaganej przez § 114 Ustawy liczby członków, drugie Ogólne Zebranie odbędzie się w dniu 5 maja r. b. o godz. 5 min. 36 wieczorem w lokalu Kasy przy ul. Ś-to-Krzyskiej Nr. 20. Zebranie to, stosownie do § 115 Ustawy, będzie prawomocne bez względu na ilość obecnych na niem osób.

Mińsko-Mazowieckie Towarzystwo Wzajemnego Kredytu

zawiadamia pp. członków T-wa, że w dniu **5-ym ewentualnie 19-ym maja** r. b. odbędzie się Zwyczajne Ogólne Zebranie członków, ważne w drugim terminie bez względu na ilość obecnych na niem członków, z następującym porządkiem dziennym: 1) zagajenie posiedzenia, 2) wybór przewodniczącego, 3) odczytanie protokółu ostatniego Ogólnego Zebrania, 4) odczytanie protokółu Komisji Rewizyjnej, 5) odczytanie protokółu Rady, 6) odczytanie sprawozdania Zarządu za rok 1919 i powzięte stąd decyzje, 7) zatwierdzenie budżetu wydatków na rok 1920, 8) sprawa likwidacji T-wa, 9) wybory członków Rady i Zarządu na miejsce ustępujących oraz członków Komisji Rewizyjnej i 10) wolne wnioski członków.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 20. 9502. 14 IV. 20. 3000.